

[Hauge.]

ikke vil blande mig i det, er det ikke, fordi dette Opgør ikke er interessant nok, tværtimod, men da det utvivlsomt vil blive fortsat ude paa Vælgermøder, hvor det jo egentlig ogsaa i første Linie hører hjemme, er det uden al Interesse for os at deltage i dette Opgør her. Vi behøver heller ikke at deltage i dette Opgør her. Vi ønsker at komme ud til Vælgerne og tale om den politiske Stilling ude paa Vælgermøderne. Der er det rigtige Forum for politisk Diskussion her i Landet i Øjeblikket.

Jeg ønsker kun at sige, at jeg finder, det er beskæmmende for begge Partier, Konservative som Venstre, at de efter deres store Sejr i 1926 og efter kun 2 Aar og 4 Maaneders Forløb har bragt det saa vidt, at deres paa uredeligt Grundlag byggede Samliv nu maa holde op, saa at de er ude af Stand til at regere videre, er kørt fuldkommen fast, og det uagtet de to Partier havde et Flertal for sig i begge Rigsdagens Ting og saaledes kunde gennemføre de Love og Foranstaltninger, som de kunde enes om. Men de har ikke kunnet enes.

Jeg nærer heller ikke nogen Tvivl om, at Vælgerne Flertal vil fritage de to Partier for at skulle fortsætte Samlivet. Det vilde jo heller ikke nytte noget at give dem Mandat til at fortsætte, thi de vilde sikkert ikke forbedre sig paa nogen af Siderne. Det vilde blive lige saa utaaleligt i de følgende Aar herefter, som det har været for dem i de Aar, der er gaaet. I den Tale, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nu holdt her, fik man et Vidnesbyrd om, at Samlivet har været i hvert Fald de Konservative til umaadeligt Besvær, og at det nu nærmest er en Lettelse for dem, at de bliver fritaget derfor.

Jeg tror, at Vælgerne vil fælde en haard Dom over de to Partier, en haard Dom over saare mange af deres fælles Gerninger, og Vælgerne vil dømme dem, fordi de paa væsentlige Punkter har undladt at gøre det, som der var givet Vælgerne Løfte om.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og ogsaa det ærede Medlem Hr. Hauge og den højtærede Statsminister har en Smule haanligt talt om, at man her vilde fremkalde en politisk Debat. Hvis vi ser paa vor politiske Historie og ser paa, hvordan man plejer at bære sig ad, naar Tinget skilles for at gaa ud til Vælgerne, vil man se, at der Gang paa Gang har været en saadan Forhandling. Og intet er jo naturliggere, end at man paa dette Sted drøfter de Spørgsmaal, der ligger for.

Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard sagde, at vi Konservative ikke en Gang kunde være Genstand for hans Medlidenhed, saa vil jeg bede det ærede Medlem spare Medlidenheden til hans eget Parti; thi noget saa frygteligt som det at være Genstand for radikal Medlidenhed, tror jeg overhovedet ikke kan tænkes.

Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard videre sagde, at det, der havde været de Konservative og Venstre imellem, havde jo kun været et Par Millioner Kroner angaaende Militærordningen, saa vil jeg sige, at dette er ikke rigtigt. Forholdet er dette, hvis man skal udtrykke det i Tal, at Venstre stillede sig paa 42,3 Mill. Kr., vi paa en Militærordning — saaledes som vi havde redegjort for — til 45 Mill. Kr., men *derfor* et Flaadeprogram af et ganske bestemt Omfang.

Til det ærede Medlem Hr. Hauge vil jeg gerne sige, at jeg har naturligvis ikke sagt, at den højtærede Statsminister skulde forhandle med Partiernes Formænd, inden der blev udskrevet Valg. Nej, jeg har sagt, at en Mindretalsregering, naar den i denne Situation tilraadede Kongen at udskrive Valg, skulde have tilraadet Kronen først at forhandle med Partiernes Formænd. Vi har aldeles ikke, saaledes som en anden Taler —, jeg tror, det var den højtærede Statsminister — sagde, fra vor Side fraraadet Valg eller paa nogen Maade sagt, at der ikke i denne Situation skulde blive Valg. Jeg har sagt lige det modsatte, i min første Tale i Dag. Men jeg har sagt, at i en Situation som denne er det en Urimelighed, at et Mindretalsparti benytter sin Magtstilling, inden Kronen har drøftet alle Muligheder med Partiernes Formænd, og jeg tror, at den Situation meget snart kan komme, da man vil erkende, at denne Betragtning er rigtig.

Til den højtærede Statsminister vil jeg dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger. Den højtærede Statsminister sagde, at min Tale var en Valgtale. Nu ved jeg ikke, om det er noget daarligt; helst skulde saadanne jo være gode. Men jeg kan i øvrigt ikke erkende, at den højtærede Statsminister havde Ret heri, for jeg redegjorde i min Tale for de Begivenheder, som vi havde Interesse i at faa redegjort for saa hurtigt som muligt. Og naar den højtærede Statsminister sagde, at nu var det andetsteds, der skulde tales, har han Ret heri. Der skal ogsaa tales andetsteds. Men saa maa jeg maaske blot i al Beskedenhed sige til den højtærede Statsminister og til andre Ministre, at saa var det ganske behageligt, om man ogsaa kunde faa dem i Tale. Det har knebet en Gang imellem. Det vilde dog være ganske godt,